

КОЛЕКТИВ АВТОРІВ

Мартин Якуб	5
Настя Зухвала	7
Марія Попова	9
Юлія Шевель	11
Євгенія Кузнецова.....	13
Руслан Горовий.....	16
Борис Крамер	18
Ольга Ольхова.....	19
Павло Коробчук	21
Олександр Корешков.....	24
Анатолій Дністровий.....	26
Ніна Бажура.....	29
Олександр Михельсон	31
Михайло Козяр	35
Дара Корній.....	36
Володимир Аренєв	42
Тайлер Андерсон.....	44
Дорж Бату.....	47
Ірина Подгурська	50
Дмитро Лазуткін	52
Катя Гориславець	55
Анастасія Нікуліна	57
Тетяна Власова	60
Катерина Орловська	64
Ганна Синельнікова	67
Марина Пономаренко.....	70
Віктор Янкевич	72
Катерина Трофимова	76
Христина Морозова.....	79
Олексій Васильченко	82
Світлана Вертола.....	84
Сергій Демчук.....	87
Анна Щавінська	91

Дар'я Костенко	92
Ніла Ревчук	94
Дарина Озерна	97
Кирило Половінко	102
Дмитро Крилевський	105
Інгігерда	107
Інна Шульга	108
Лена Чиченіна	109
Юлія Ілюха	111
Юрій Костишин	113
Артем Поспелов	114
Аліна Воловічева	117
Яна Опарій	120
Олексій Декань	123
Олександра Єфименко	127
Дарина Попіль	130
Мар'яна Гінзула	132
Надія Жила	135
Василь Піддубний	138
Олександр Заклецький	142
Саша Буль	147
Макс Грабовський	150
Олена Карпенко	154
Артур Росселліоуз	156
Тетяна Олексієнко	158
Аня Рем	161
Вардуш Арутюнян	164
Дар'я Стовбун	167
Віталій Боклащук	170
Олена Степаненко	172
Ольга Швиденко	176
Ольга Калініна	179
Каріна Тумаєва	182
Галина Падалко	186

Мартин Якуб
письменник, волонтер

Замість передмови

Під час війни, в періоди відносного спокою, іноді хотілося щось написати. Я сідав, відкривав порожню сторінку, концентрувався аж зуби кришилися, однак нічого не виходило. З голови не йшли всі жахіття, які творили окупанти на нашій землі. Вбиті і закатовані українці, зруйновані міста і тотальне чітке відчуття несправедливості.

Все що мені написалося – це фраза «Йобана блядь русня!». Вперше я її почув від Насті Зухвалої в її стендап виступі. У своїх творах я не використовую обсценної лексики (ну може десь в діалогах), та й в житті намагаюся не матюкатися, але так сталося, що саме ця фраза якомога більш чітко висловила моє ставлення до ворога.

В ній не було страху, не було ненависті, було лише презирство та злість. Якась первісна лють, яка виринула з далеких глибин підсвідомості, що залишилася мені у спадок від первісних предків.

На тому чистому аркуші я написав один раз «Йобана блядь русня!». Потім другий – «Йобана блядь русня!». Потім ще, і ще. «Йобана блядь русня!», «Йобана блядь русня!». І від кожної тієї фрази ставало трішечки легше. Я не можу пояснити механізм, як це працювало, це до мого психотерапевта, але в результаті вийшла ціла сторінка «Йобаної блядь русні!».

Тоді мені прийшла ідея видати книжку, яка складатиметься з повторення цієї фрази. Кількість слів дорівнювала

б кількості ліквідованих окупантів на момент виходу книжки, кількість абзаців – кількості ракет, які ворог запустив на нашу територію, а кількість глав – кількості місяців війни.

Я поділився ідеєю з художником Олександром Корешковим, він схвалив і запропонував обкладинку. Книжка отримала обличчя.

Я написав Насті Зухвалій з проханням написати коротеньку передмову. Вона написала. І коли я читав її текст, моя ідея трансформувалася. Я вирішив, що кожен українець має право висловити своє ставлення до ворога.

Я повідомив про таку ідею колегам письменникам і просто друзям на фейсбуці і попросив написати невеличкий шматок тексту, в якому вони б висловили своє відношення до окупантів. Всі радо погодились і почали писати. Згодом у відкритому пості я запропонував кожному, хто його прочитає, долучитися до написання.

Я не обмежував авторів ні змістом, ні формою, ні жанром.

Кількість текстів, які я отримав вражала. Свої рефлексії з приводу «Йобаної блядь русні!» написали письменники, поети, лікарі, маркетологи, айтішники, художники, музиканти, блогери, загалом люди безлічі професій. Особливо приємно було отримувати повідомлення від наших захисників, тих людей, яким ми завдячуємо усім навіки-віків.

Далі ви читатимете оповідання, вірші, есе, репортажі, потоки свідомості, маніфести та прокляття. Хтось шукатиме структуру, але я відразу скажу – її там немає. Але що там є, так це щире, нічим неприкрите ставлення українців до свого споконвічного ворога – росіян.

Ця книга допоможе зафіксувати цей момент. Момент пробудження, момент входження у стан берсерка, момент у який ми назавжди порвали з минулим.

Слава Україні!

Слава захисникам та захисницям нашої Батьківщини!

Настя Зухвала
стендап-комік

Русня. Скільки криється в цьому слові. Огидного, жалюгідного, нікчемного. У ньому сморід сцяння в «парад-нам», мерзенне чьокання масквічки, і окання волжаніна. Вереск бухого баті, який ще не вирушив у свою подорож по хліб в один кінець, шлейф перегару і грядущої пиздюліни. Блякання солдафона, який роками по тому так і не вилікував свої психічні травми. Засалені шпалери, запльована підлога, полушені вікна, уїдливі штин тараньки і задавненої дешевої спиртяги.

Тут тобі і апокаліптичні пейзажі руской деревні, де, їй-бо, береза – найестетичніше з того, що можна побачити на тлі тотальної деградації ізб. Тут тобі безодня сральної діри за сараєм. І звичайно, загадкова російська... атмосфера суїциду під нерозбірливе белькотіння «о велічії росії».

Русня – це дух бидла, що без вагань піде хоч на бійню, або ж відправить туди своїх русенят. Це непереможний дух «ещенарожательства», бо крєпче росії тільки репродуктивна система її самиць.

Це нахабні пики і мерзенні голоси, які несуть дичину такої проби, що сучасна наука ще дуже не скоро зможе їх класифікувати. Це політ думки на висоту Маріанської западини і моральні чесноти класу «супермразь». Це сліпа відданість деградації, і возвеличення наймерзеннішого. Тобто себе.

Епохальний тріумф зворотної еволюції. Беззаперечна перемога збидлення. Фестиваль занепаду й гниття.

Стільки всього у слові «русня». Але на 9 рік 300-річної війни, що точиться 8 місяць, нам доводиться додавати ще – «йобана блядь». Бо всього того, що за замовчуванням значить це слово, стало замало.

Марія Попова
офіцерка ЗСУ

Одна з найважчих речей для мене зараз – це прийняти власну хтонь. Оте все темне, дике й криваве, яке виринуло з глибин підсвідомості й вимагає всіх повбивати.

Воно ж як було – я себе завжди вважала жінкою дещо агресивною, можливо нестриманою, та в цілому цивілізованою. Конфлікти можна вирішувати мирним шляхом, рацію завжди переможе, робити іншим боляче – неправильно, усі люди бодай чогось та й варті, критичне мислення та доказова база. Освіта і культура, космічна ера, людство варте спасіння. Мораль у мене своєрідна, та все ж присутня – і своєрідна вона саме через те що побудована на раціональних аргументах, а не на вірі в добро й зло.

Хуй там. Ота вся ілюзія цивілізованості злітає в одну мить. І лізе з тебе хтонь. Абсолютно первісна й кривава. Така сама, як то за що ми ненавидимо росіян.

І ти перестаєш бачити щось погане в тому, щоб оті муділи тисячами здихали. Чи в тому що комусь пилкою ногу пиляють. Та навіть не так: тобі ту ногу прям хочеться пиляти, і бажано не поспішаючи, і можна ще мізинчиком у м'ясі подлубатися. Який в сраку гуманізм, про що ви.

І ти така: стоп, це що, я? Ота сама я, яка за високі ідеали та примат розуму? Холодна логіка й тверезий розрахунок? Ну і чим я краща за них?

Звичайно ж, я знаю сотні причин, чому я краща за них. Звичайно ж, я тримаю свою хтонь в чітких кордонах.

Звичайно ж, ані мораль, ані логіка, ані принципи мої нікуди не поділися.

Просто іноді вночі, коли я дивлюся у вікно і бачу пітьму, я відчуваю, як до неї озивається, ворущає, пітьма в мені.

І тоді мені доводиться міцніше тримати кордони.

Юлія Шевель
науковиця, поетка

дядько Іван, як-то кажуть, воскрешає надії з попелу –
возить до шпиталю людей на старенькому «Опелі»
слухає їхні сповіді, рахує подихи й сльози
возить і вдень, і вночі, хоч сам себе – не вивозить

«Опель» не такий надійний, як ЗСУ, –
постійно гарчить і глохне
тоді дядько Іван бажає русні якнайшвидше здохнути
на задньому сидінні мати співає «тільки не засинай»
в її сина ще немає зубів, але вже є сивина

дядько Іван голосно спльовує, відкриває капот
«хочуть мене зупинити, але їбав я їх в рот»
його руки чорні, очі – глибокі й пусті
дядько Іван бачив занадто багато в своєму житті

він тримав смерть за обидві її руки
але онуку з донькою так і не відкупив
в його саду тепер не росте трава
там він їх разом у березні й поховав

«і що б ви, прокляті, не робили – я доведу
я переб'ю кожного на цій землі – даю зуб»
дядько Іван втомлено витирає мастило з чола
«ти диви, завелася, оце діла»

і їдуть вони через заміновані поля, через цвинтарі-ліси
через розтягнуте небо, що над головою висить
їдуть через розкришені, як коржі, міста
і дядько Іван знає – смерть їх тут не дістане